

договору в країні цивільного права є двостороннє відновлення. Система загального права дозволяє розірвати договір у разі серйозного порушення договору. У разі простотного порушення сторонам мають право вимагати лише відшкодування збитків. Право на реституцію має лише потерпіла сторона. Наведенні приклади показують, що неможливість виконання договору веде до його розірвання та існує у всіх правових системах [1, с. 13].

Підсумовуючи, варто зазначити, що наразі в сучасному українському законодавстві передбачаються правові засоби, які перш за все потрібні для ефективності регулювання цивільного обігу. До них відноситься розірвання договору, яке має подвійний характер: з одного боку, воно порушує договірні відносини сторін і може привести до дострокового розірвання договору, а з іншої сторони – надання способу утриматись від виконання договору в тих випадках, коли його реалізація не буде відповідати цілям, які стоять перед сторонами. Ця подвійність викликала двояке ставлення до розірвання договору і вимагає такого роду правового регулювання, який в свою чергу, зменшить негативні наслідки розірвання договору.

Список використаних джерел:

1. Процьків Н.М. Правове регулювання розірвання цивільно-правових договорів за цивільним законодавством України. *Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук*. 2003. Київ. 17 с.
2. Чванкін С.А. Правові наслідки порушення зобов'язання. *Актуальні проблеми держави і права*. 2008. С. 128-132.
3. Цікало В. Правові наслідки недотримання умов договору про здійснення прав учасників господарського товариства. *Цивільне право і процес*, № 3. 2017. С. 54-58.

ПОПОВИЧ Альона,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В СИСТЕМІ МВС

В наш час досить складною є тема про нещодавно нове поняття таке як «гендерна рівність» - це реалізації прав та обов'язків між жінками та чоловіками в процесі їхньої життєдіяльності. Але можна сказати, що поняття

досить не нове, а лише зараз з швидким розвитком у всіх сферах життя повертає до себе увагу.

Одним із основних принципів для існування та розвитку суспільства в цілому є рівність кожного один перед одним незалежно від будь-яких особливостей. Однією із таких особливостей є стать, яка є досить вагомим елементом або так говорити перешкодою для реалізації власних прав та потреб, адже це стає перешкодою при реалізації права на рівність. В останній час дуже сильно зросла актуальність пов'язана із гендерною рівністю. Законодавство почало змінюватися та вносити певні значні доповнення, конституційні права ґрунтуються на засадах законності та рівності усіх сторін правовідносин. Взагалі на нашу думку гендерна рівність є основоположною засадою прав людини, адже норми будь-якої галузі права повинні відповідати загальним принципам права.

В наш час дуже багато жінок відмовляються сидіти дома і просто доглядати та виховувати дітей, в наш час кожна жінка себе поважає та працює, реалізує себе, розвивається всесторонньо та пізнає щось нове. Закінчився час де жінкам було заборонено працювати або поділ робочих місць на жіночі та чоловічі. На сьогоднішній день жінки висловлюють бажання служити в Національній Гвардії України, Збройних Силах України, Національній Поліції України та багато інших силових структурах в яких донедавна було місце лише чоловікам. Реалізація такої політики у сфері правоохоронних структур на нашу думку позитивно буде впливати на загальний колектив та клімат в підрозділі. Оскільки жінки здатні знижувати напругу, знаходити компроміси в певних ситуаціях та можливість мінімального застосування сили, а також високий рівень комунікації необхідної для вирішення конфліктної ситуації. Тому ми вважаємо, що важливо забезпечувати те, щоб професія була доступною як для чоловіків так і жінок з урахуванням всіх для них комфортних умов та рівного ставлення не залежно від статі. Адже займаючи керівні посади вони повинні відповідати стандартам та вимогам, які перед ними постають. Міністерство внутрішніх справ, Національна гвардія, а також центральні органи виконавчої влади діяльність яких координується Кабінетом Міністрів України підтримують всі державні проекти та програми пов'язані із гендерною рівністю, а також співпрацюють з іншими країнами, щодо доповнення та поправок пов'язаних із рівністю.

Дуже велика кількість жінок, які виявляють своє бажання у тому, щоб працювати у таких силових структурах, що донедавна були лише для чоловіків. Створюються спеціальні організації такі як наприклад Українська асоціація представниць правоохоронних органів, яка базується на тому, що об'єднує чоловіків та жінок з різних правоохоронних структур. Ця організація є першою в Україні та досить унікальною оскільки базується на тому щоб забезпечити рівні права та обов'язки, а також можливості чоловікам та жінкам правоохоронних органів. В її основі лежать такі

фундаментальні засади як по-перше забезпечення та створення нормального середовища як для чоловіків так і жінок у правоохоронних органах, по-друге лідерство та професійний розвиток для жінок у даній структурі, наступне це те що повинно бути забезпечене наставництво, а також саме головне на нашу думку це розвиток даної організації та можливість створення та діяльність інших. Також розроблено дуже багато різних методів, методик та форми забезпечення гендерної рівності. Але це дуже складно та викликає труднощі на деяких етапах реалізації, оскільки, наприклад в МВС постало питання про запровадження в роботу жінок до особового складу, структурних підрозділів, а також закладів зі специфічними умовами навчання МВС, які донедавна не були підготовлені до таких змін. Адже для впровадження таких змін повинні передувати кардинальні зміни в законодавстві задля забезпечення захищеності прав жінок, а у разі їх порушення миттєвого реагування та припинення. Але це не всі проблеми та перепони які постають перед нами. Наприклад те що система є досить не вдосконаленою проблеми в поєднанні з персоналу своїх професійних та сімейних обов'язків, гендерні стереотипи, обладнання яке не налаштоване для використання жінками, відсутність виділення бюджетних коштів для реалізації на законодавчому рівні політики, яка сприяє її врегулюванню в системі та проведення відповідних заходів необхідних для реалізації та вдосконалення.

Менший зріст, вага, вразливість, низька моральна витримка та досить низька фізична підготовка в порівнянні з чоловіками все це робить жінок дуже вразливими у певних конфліктних ситуаціях, а також викликає зневагу та досить погане ставлення зі сторони правопорушника під час несення служби. Враховуючи вище сказане та перелічене в США інститутом юстиції було запропоновано створення курсу в якому будуть включені такі заняття на яких вони можуть підготувати себе до ситуацій які виникають при несенні служби. Так наприклад удосконалювати свої фізичні та психологічні здібності, займатися практичною стрільбою, знати алгоритм дій та діяти відповідно до нього у разі загрози життю чи здоров'ю, ефективно переслідування правопорушника, а також використання прийомів рукопашного бою та вміння швидко реагувати в ситуації [1].

За останній час в системі МВС здійснено чимало кроків для реалізації гендерної політики як от наприклад запровадження посади радника з питань забезпечення рівних прав та можливостей як для чоловіків так і для жінок та створення окремих структурних підрозділів, які забезпечували умови дотримання гендерної рівності. В закладах зі специфічними умовами навчання МВС працюють радники ректорів з питань гендерної рівності. Перед МВС постало питання про реалізацію гендерної політики та запровадження гендерного компоненту в роботу, в керівний склад, в підрозділи, в університети МВС та структуру в цілому.

Отже можна зробити висновок із проаналізованого та вищесказаного, що гендерна рівність має своє місце і повинна бути, адже це дуже важливо в

суспільстві та загалом демократичній державі, але можна і сказати, що певна політика потребує вдосконалення та більшого захисту, а також суворішої відповідальності та контролю. Адже на сьогодні гендерна рівність займає важливе місце на наш погляд вона знаходиться поряд з справедливістю, свободою та толерантністю. Організація фахової підготовки кадрів, розширення участі жінок у зміцненні правопорядку, встановленні миру та безпеки, удосконалення системи захисту жінок і дівчат, чоловіків і хлопців, які постраждали від конфліктів (ідентифікація, створення системи допомоги, інформування про допомогу) є наразі пріоритетними напрямками сучасних реформ, що, зокрема, спрямовані на створення нових механізмів досягнення гендерної рівності, а також удосконалення вже наявних [2].

Список використаних джерел:

1. Права жінок правоохоронців та політика гендерної рівності: досвід інших країн у вітчизняному контексті. URL 6 <https://helsinki.org.ua/articles/prava-zhinok-pravoohorontsiv-ta-politykahendernoji-rivnosti-dosvid-inshyh-krajin-u-vitchyznyanomu-konteksti/>.
2. Камінська Н. В., Чернявський С. С., Перунова О. С. Забезпечення гендерної рівності в системі МВС та інших центральних органів виконавчої влади [Текст]: лекція. Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2020. 31 с.

ПРУДЕНКО Кирило,

слухач магістратури другого курсу
юридичного факультету
Дніпровського національного
університету імені Олеся Гончара

Науковий керівник:

МАРЧЕНКО Олеся,

доктор юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного,
трудового та господарського права
Дніпровського національного
університету імені Олеся Гончара

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ ПІДСУДНОСТІ СПРАВ ЩОДО ОСКАРЖЕННЯ НОТАРІАЛЬНИХ ДІЙ

Останнім часом проблема визначення судової юрисдикції справ щодо оскарження нотаріальних дій, відмови у їх вчиненні та нотаріальних актів неодноразово порушувалася в юридичній літературі, оскільки її правове регулювання не є однозначним. Це пов'язано з визначенням правового статусу нотаріуса та місця нотаріату в правовій системі держави, віднесенням їх до публічної чи приватної сфери правового регулювання.